

LEDČICKÉ NOVINY

III. ročník, Červenec 2001

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané,
třebaže je léto, doba dovolených a školních prázdnin, v Ledčicích je živo. Ve škole byla firmou MAN Česká Bělá dokončena nová podlaha, firma HERAN instalovala osvětlení školního hřiště a postará se i o generální opravu světel ve třídách. Všechny prostory školní budovy byly vymalovány, a teď se tu pilně uklízí. Probíhá zde i tolik potřebná a dlouho připravovaná rekonstrukce sociálního zařízení. V brzku bude obnovena také fasáda školy, aby se v září ukázala v celé kráse. Určitě jste si také všimli, že se dali do práce plynaři, kteří pro svou práci potřebují vaši připravenost týkající se „kiosků“ nebo nik pro hlavní uzávěry plynu. Byla též opravena střecha autobusové zastávky na Cikánce a vyasfaltován chodník pod dálnicí, pokračuje se v úpravě zelených ploch v obci. Nezadržitelně se blíží oslavy 775 let od první zmínky o naší obci v historických listinách a 115. výročí otevření místní školy. Ne každému se poštěstí žít ve vesnici, která toho tolik pamatuje. Protože každý člověk má někam patřit, mít někde kořeny, zkrátka „musí být odněkud,“ řečeno s Janem Werichem, chceme tato významná jubilea oslavit společně s každým z vás. Věřím, že my – ledčičtí – jsme velcí patrioti, kteří mají svoji obec skutečně rádi a váží si její mnohdy pohnuté historie. Dovolte mi proto, abych vás všechny, malé i velké, rodáky i „přespolní“, pozvala na sobotu 15. září k již stě milému setkání. Ve scénáři oslav nebude chybět koncert v našem nově opraveném kostele, ukázky tradičních řemesel, vystoupení dětí, výstava výtvarných prací. Představí se i místní kynologové, dostane se na prodej upomínkových předmětů, laskomin, ale i neodmyslitelných, a u nás tradič-

ních, uzených klobás a vuřtů. Bude prezentován návrh obecní vlajky a erbů. Prohlédnete si fotografie úplně všech 242 domů, které v Ledčicích stojí a jako vzpomínku na uplynulá desetiletí i archivní amatérské záběry a staré pohlednice. Vyjde mimořádné číslo Ledčických novinek s nástinem historie obce a školy společně s připomínkou místních slavných rodáků. Ke slovu přijdou také kroniky – torzo obecní a poměrně rozsáhlá školní. Bude otevřeno školní minimuzeum a expozice předmětů denní potřeby, nábytku, oděvů a nejrůznějších drobností, které připomenou, jak se u nás žilo a které jste obci věnovali, a možní ještě věnujete, právě vy, naši spoluobčané. Sobotní večer zakončí taneční zábava, při níž nám snad bude přát nejen dobrá nálada všech přítomných, ale také počasí. Věřím, že si každý najde něco, z čeho bude mít dobrý pocit a co ho potěší. Věřím též, že se každému z návštěvníků bude u nás líbit. Neboť hlavní devizy naší obce – množství zeleně, vodní plochy, Říp na obzoru, kostel i škola svítící novotou a vstřícní lidé – jsou vidět na každém kroku. Přála bych si jen, abychom k oslavám Ledčice vyšperkovali do veliké krásy. Proto se na vás obracím. Pomozte s úpravou svých předzahrádek, rozšiřte květinovou výzdobu, pomozte zlepšit vzhled každé ulice i některých nevábnych koutů. Zkuste zapomenout na zbytečné neshody, hodte za hlavu problémy každodenního života a udělejte v souvislosti s tak významnými jubilei onen důležitý krok ke sbližování. Přijďte se společně pobavit.

Krásné léto vám všem přeje

Jiřina Michovská

1226 & 1886

Pozvánka do Kadlína

Kadlín 21. a 22. července oslaví 655 let od první písemné zprávy o své obci a zve proto všechny, kteří se chtějí pobavit, na návštěvu. Je připraven opravdu pestrý program: výstava historických dokumentů, obrazy Josefa Spurného, vesnický jarmark, pouťové atrakce, vystoupení skupiny Armatus s ukázkami šermu, ražba pamětních mincí, předvedení daru obce do Světového muzea motyček, křest publikace „Vyprávění o formanech“, koncert zpěvačky Ireny Budweiserové, vystoupení sokolníka, projížďka s huculy a mnohé jiné. Chcete-li si užít hezkou sobotu a neděli, tak neváhejte a jděte.

Muzeum je tu i pro vás

Okresní muzeum v Mělníku je známo svým nesmírně bohatým a poutavým programem. Právě nyní můžete navštívit výstavu obrazů a objektů, které zapůjčilo Sdružení výtvarných umělců a teoretiků Ostrava, zaposlouchat se do hudebních vystoupení souboru Ritornello, či se těšit na vyprávění o Malých Antilách, které je přichystáno na srpen. V září si určitě nenechte ujít jistě zajímavou a podnětnou výstavu o 165 letech pošty na Mělnicku. Můžeme též doporučit milé a ničím nerušené posezení v muzejní kavárně nebo v podzemí, kde je vinárna s opravdu lidovými cenami. Léto slouží k odpočinku, tak proč sedět doma?

Jubilea

V červenci, srpnu a v září roku 2001 oslaví svá významná životní jubilea

50 let	Horký Jiří čp. 197	70 let	Sirová Marie čp. 52
55 let	Titěrová Jaroslava čp. 218	75 let	Justová Hedvika čp. 33
	Švec Jaroslav čp. 162		Králová Božena čp. 131
60 let	Budková Marie čp. 155	81 let	Stejskalová Neječ čp. 31
65 let	Mikulčík Ludovít čp. 150	83 let	Král Josef čp. 224
	Došek Václav čp. 199		Došková Marta čp. 129
	Justová Marta čp. 97	86 let	Plicková Růžena čp. 135

Blahopřejeme všem těmto našim spoluobčanům k jejich významným výročím a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.

Zároveň si dovoluujeme popřát přátelům naší obce, panu ing. Otakaru Špecingerovi a panu Miroslavu Síglovi k jejich významným životním jubileím hodně pracovního elánu a hlavně pevné zdraví. Věříme, že pro Ledčice budou mít i v budoucnu stejnou „slabost“ jako dosud.

POHLED DO HISTORIE

Monsignore Antonín Bradna

Podřipsku, a nějaký čas přímo Ledčicím, zasvětil svůj život i práci Monsignore Antonín Bradna, děkan budyňský. Narodil se 26. listopadu 1922 v Praze 9, Čakovících. Jako mladík studoval na bohoslovecké fakultě University Karlovy, před jejímž absolutoriem podnikl studijní cestu do Říma, kde navštívil mnohá památná místa. 20. června 1948, po návratu z Itálie, byl vysvěcen na kněze a od 1. srpna téhož roku pak jmenován kaplanem v Černoučku. Odtud docházel vyučovat náboženství do ledčické školy. Tady byl také, přímo při vyučování, 20. května 1949 ve 13 hodin zatčen. „Do třídy vtrhli dva civilní policisté, zařvali:

Jste kaplan Bradna? A odvedli mne do auta a vezli, se zastávkou na faře v Černoučku, na Okresní národní výbor v Roudnici a po krátkém výslechu do vazby v Ústí nad Labem.“ Zde strávil dva až tři dny ve sklepech domu, který patřil jakési spořitelně či záložně. „Proč jsem byl zatčen? Dlouho jsem důvod zatčení nemohl pochopit. Během výslechů jsem si o tom ale udělal představu. Jedním z důvodů vyšetřování byla večerní bohoslužba v kostele sv. Václava v Ledčicích 28. září 1948. Tehdy byla zavedena večerní mše svatá a na svátek sv. Václava poprvé sloužena v Ledčicích. Po skončení bohoslužby – byla už tma – kluci ministranti svými baterkami zkoušeli, čím šajn dosvítí výš na věž. Tato klukovská zábava dala podnět ledčickým fýzlům k udání, že v ten večer byla dávána světelná znamení západním agentům, kteří možná chtěli ozbrojené přepadení republiky. Druhý důvod byl také na téma zbraně. V klenbě kostela sv. Bartoloměje v Černoučku byly objeveny trhliny. Povolal jsem stavebního technika, který usoudil, že klenba praská v důsledku poklesu základů kostela a je tedy nutno zabezpečit celou stavbu betonovými injekcemi pod kostelní zá-

klady. Začali jsme hned pracovat, kulturní referát přispěl na zakoupení cementu, práci konali farníci zdarma. U základů kostela jsme narazili na hrobku, o které se dříve nevědělo. Byla prázdná, a tak po skončení pracovní doby tam dělníci nechávali nářadí: lopaty, krumpáče apod. Bdělí a ostražití soudruzi z Černoučku ve své fantazii přišli na to, že jsou tam ukryty pušky a samopaly. Tank by se tam asi nevešel. Konečně nejzávažnějším obviněním byly tzv. letáky o Janu Masarykovi. Někdo z mladých lidí přinesl na schůzku na černoučskou faru lísteček, na kterém bylo na psáno: Jan Masaryk sebevraždu ne-

spáchal, byl z okna vyhozen. Nevím jak, ale o této větičce se dozvěděli všudypřítomní estébáci, a tak jsem byl obžalován pro paragraf: věděl – nepověděl. S trestní sazbou 18 měsíců nepodmíněně. Po podepsání protokolu jsem byl z vyšetřovací vazby propuštěn s tím, abych v brzké době opustil Černouček.“ Další záležitostí, která kaplanu Bradnovi a mnohým dalším v té době ještě navíc přitížila, byly tak zvané Pastýřské listy, určené ke čtení v kostelích. V nich čeští biskupové protestovali proti vměšování státu do záležitostí církve. Pražský arcibiskup, Josef Beran, byl dokonce o Božím Těle z katedrály svatého Víta najatými provokatéry vypískán. Tato událost měla tvrdý dopad i na Podřipsku, neboť kněží, kteří zde působili, mezi nimi i Karel Kudr a Antonín Bradna, se věrně postavili za svého arcibiskupa. Byli proto často vyslýcháni, různě zastrašováni a sledováni doslova na každém kroku. Vše, co dělali, dostávalo punc protistátní činnosti. Za těchto okolností byl A. Bradna v červnu 1949 přeložen do pohraničí, Lázní Kynžvartu a Dolního Žandova. Jenže tady nestačil ani „vybalit“ a musel z obav, že by mohl převádět utečence přes

hranice na Západ, odejít. Shodou náhod nastoupil jako kaplan do Velvar a mohl se tedy stýkat se svými známými na Podřipsku.

V roce 1952 dlel nějakou dobu neohlášen na Moravě. Zde byl také, přímo ve vlaku, 18. 8. 1952 zatčen a odsouzen za protistátní činnost na 16 a půl roku. V ten čas státní bezpečnost uvěznila další nejméně dvě tisícovky kněží. Propuštěn na svobodu byl po 12 letech, 13. 2. 1964. V tomto období byl postupně vězněn v Ostravě, Leopoldově a ve Valdicích. Vězni zde vyráběli konopné provazy na povřísla, drali peří, loupali ovoce pro konzervárny, opravovali pytle pro mlýny a pekárny. Zmiňuje se o tom i opat břevnovského kláštera Anastáz Opasek ve své knize Dvanáct zastavení: *„Za neplnění normy šli lidé na samotky, kde byli sami nebo ještě s jednou osobou. Většinou ti trestaní neplnili normy proto, že nebyli schopni je plnit. Kněžím se to nestávalo: Měli jsme výborného parťáka, kněze otce Bradnu, který přerozděloval. Někteří kněží byli totiž velice šikovní a zruční, napracovali toho přes sto procent, a tak parťák přebytek rozdělil mezi ostatní. Aby to tak nekřičelo, měli ti pilní procent víc. Zpočátku, dokud se na samotkách nepracovalo, někdo nedělal i proto, aby si tam v trestu trochu odpočinul. Když na to přišli, zavedli i na samotkách práci, a to normovanou, za neplnění ještě i tam trestali odebráním jídla. Lepili se tam pytlíky. Jinak se v Leopoldově zpočátku všeobecně dralo peří. Za nemožných podmínek. Já jsem začínal drát peří v prostoru sálu, v němž nás pracovalo sedmdesát. I v létě byla zavřená okna, prach, horko – v tom osm hodin, a z toho nejen zánehy spojivek. Mnoho mladých důstojníků pozatýkaných po Únoru z této práce onemocnělo tuberkulózou.“*

Když v roce 1960, u příležitosti schválení nové ústavy zakotvující „vítězství socialismu“ v ČSR a změny názvu státu na Československá socialistická republika, došlo k velké amnestii, jen velice málo kněží dostalo milost. Zbylí byli odvezeni do Kartouz ve Valdicích u Jičína. Mezi nimi byl i otec Bradna, který zde brousil sklo až do svého propuštění, kterého se dočkal teprve za další čtyři roky. Poté pracoval v civilních zaměstnáních v Praze, a to vždy pouze jeden a půl roku v jednom místě. Nejdříve byl „na dráze“, potom ve skladu Státních lesů a nakonec v Elektromontážních závodech.

V roce 1968, v době politického uvolnění, odešel páter Bradna povolán kardinálem Tomáškem na Hradčany, kde pracoval jako referent pražského arcibiskupství do roku 1971. V období „normalizace“ musel z Prahy opět odejít. Byla mu nabídnuta venkovská fara. Sám si vybral víc než 400 let starou farnost v Budyni nad Ohří, kde v minulosti působili na příklad Václav Hájek z Libočan, děkan Karel Rojek – dobrodinec Boženy Němcové a kam kdysi dochá-

zel i Jan Evangelista Purkyně. Dnes Monsignore Bradna, děkan budyňský, tráví svůj zasloužený odpočinek ve zdech příjemně a pohodlně zařízené fary, avšak ani teď nezahálí. Stará se o mladého pastorizačního asistenta, kandidáta kněžství, Mgr. Ondřeje Salveta, jenž nějaký čas studoval v Irsku. Oba si pochvalují spolupráci s Obecním úřadem v Budyni i se zdejším Střediskem volného času, kde seznamují děti s českou historií. Mons. Bradna a Mgr. Salveta společně vydávají útlé noviny „Krokodýl z Budyň“ plné zpráv z oblasti náboženství, kultury a umění. A proč zvolili právě tento název? To proto, že zdejší bývalý majitel hradu a celého panství, Jan IV. Zajíc z Hazmburku, byl svého času (1518–1521) na pouti po Svaté zemi – Palestině a Egyptě, odtud přivezl svým podaným dárek – obrovského krokodýla, jehož vycpanina, nejstarší ve střední Evropě, je dodnes umístěna v Budyňském hradu.

Monsignore Bradna rád a s úctou vzpomíná na svého přítele z mládí, faráře Kudra, jehož život je také navždy spjat s Ledčicemi. Karel Kudr se narodil 17. ledna 1914 v Jugoslávském přístavním městě Pulja v rodině námořního důstojníka. V roce 1932 přišel společně s Anastázem Opaskem do kláštera v Břevnově, jako absolvent arcibiskupského gymnázia. V noviciátě přijal řeholní jméno Řehoř. Po roce však odešel do pražského semináře a po jeho absolvování v roce 1949 se stal farářem v Černoučku, kde působil až do své tragické smrti v roce 1991. Staral se o věřící všech přífařených obcí, tedy i o věřící z Ledčic. Na jeho působení dodnes zůstala v katolickém kostele krásná památka – obraz hlavního patrona země České i patrona naší obce sv. Václava od malíře Doubka. Toto rozměrné plátno v nádherně vyřezávaném rokokovém rámu korunovaném medailonem Marie s děťátkem pan farář Kudr nechal v roce 1959 převést ze zrušeného ústavního kostela v Horních Beřkovicích. Původně, do konce 1. světové války, tento obraz visel v kapli Strakovy akademie, vysokoškolské koleje na Klárově v Praze 1. Karel Kudr byl výborný varhaník a zpěvák, ale především velmi hodný člověk. Dodnes na něj ledčičtí s úctou vzpomínají. Stejně jako na jeho sestru Ludmilu, která až do důchodu působila jako učitelka hudby v Praze – Nuslích. Svůj život dožila u bratra na černoučské faře. Je pochována v Podkrkonoší. Farář Karel Kudr, který se nesmazatelně zapsal do duchovních dějin celého Podřipska, odpočívá na hřbitově v Černoučku.

Archivář Václav Kratochvíl

Ing. Otakar Špecinger

Před 140 lety, roku 1861 se v Mlčechvostech narodil Václav Kratochvíl. Pocházel ze známého vlasteneckého selského rodu. Jeho otec se však věnoval převážně hostinské živnosti a synovi umožnil, aby odešel na studia. A tak Václav absolvoval historii na Karlově univerzitě v Praze, načež si další potřebné vědomosti osvojil pracovním pobytem ve Vídni, Florencii a Římě. Zaměřil se na archivnictví a roku 1891 vstoupil do služeb dvorního a státního archivu v sídelní metropoli habsburské říše, kde ihned získal výtečné postavení i jméno.

Václav Kratochvíl přispěl k modernizaci archivnické práce zejména zaváděním a prohlubováním fotografických postupů. Obsahově se věnoval českým dějinám v předbělohorských dobách a za národního obrození. O výsledcích své činnosti přinesl řadu statí ve vídeňských i českých odborných časopisech a sbornících, ovšem při srovnání s jinými historiky byla tato jeho činnost poněkud skromnější. Jak ale dosvědčili proslulí badatelé Max Dvořák či Josef Šusta, věnoval se Václav Kratochvíl především pomoci jiným významným evropským vědcům – a to velice obětavě a nezištně. V jeho pozůstalosti byla shledána rozsáhlá korespondence s nejpřednějšími autory přelomu 19. a 20. století, ze kterých vyplývá, jakou obrovskou pomoc jim vyhledáváním historických svědectví trvale a na úkor své vlastní publicistické působnosti poskytoval.

Obdobně se pak Václav Kratochvíl i se svou chotí ke všem osobnostem, které za jakýmkoliv obtížnějšími úkoly přicházely do Vídně. Byl jejich výtečným a všestranným rádcem a hostitelem. Nejznámější se stala pomoc, kterou poskytl Jaroslavu Vrchlickému a Antonínu Dvořákovi ve dnech, kdy se oba tyto velikáni, nezkušení ovšem ve dvorských manýrách, museli dostavit k císaři Františku Josefovi I. v souvislosti se jmenováním za členy panské sně-

movny. Obzvláště potřebnou službu poskytl pak archivář Kratochvíl řadě českých politiků za první světové války. Habsburská armáda tehdy po dobytí Bělehradu odvezla do Vídně srbský tajný státní archiv, jehož prozkoumání bylo uloženo právě doktoru Kratochvílovi. Ten v něm skutečně našel množství „velezrádných“, pražské představitel kompromitujících materiálů, které však vesměs ihned pálením v kamnech zničil. Pracoval tehdy doslova do úpadu, pil celé litry černé kávy – přivodil si tím těžké onemocnění. Přesto pracoval Václav Kratochvíl v prostorách rozlehlého vídeňského archivu nepřetržitě zejména i po skončení první světové války, kdy byl novou československou vládou pověřen převzetím a odvozem archiválií českého původu do Prahy. Jelikož se na příkaz už předem připravil, dostal hned na začátku roku 1919 této své čestné povinnosti, avšak vzápětí musel odjet k léčení do rodných Mlčechvost. A zde potom v dubnu náhle zemřel. V nekrologu o tom čteme: „Jediným štěstím jeho posledních chvil bylo, že neodešel se světa v cizině, nýbrž v domově svých předků, uprostřed rodiny a rodného kraje, uprostřed milované a osvobozené vlasti.“

V dětství chodíval Václav Kratochvíl do školy v Ledčicích – a s rodiči i později sám nejednou na zdejší evangelický hřbitov, kde už odpočívala řada členů jeho rodu. A nyní „...byl dle výslovného přání rovněž do rodinného hrobu v Ledčicích uložen“, jak čteme v dalším dokumentu.

Strýcem tohoto Kratochvíla byl proslulý Václav Kratochvíl, svolavatel pověstného tábora lidu na Řípu v roce 1868. Ten hospodařil v Lounkách a má hrob v Krabčicích. Synem archiváře Kratochvíla byl spisovatel Miloš Václav Kratochvíl (1904–1988), který byl doslova milovníkem Mlčechvost a Ledčic – spolu se svým otcem by zde neměl být nikdy zapomenut!

Dovolujeme si tímto poděkovat panu ing. Špecingerovi za jeho dnešní příspěvek do Ledčických novinek, a zároveň mu přejeme k 78. narozeninám, které oslaví 29. srpna, všechno dobré, hodně zdraví a osobního štěstí.

Aktualitky

Obecně závazná vyhláška č. 3/2000 o místních poplatcích v obci Ledčice

Dnes opět pokračujeme se seznamováním občanů s obsahem obecně závazných vyhlášek. Obec Ledčice vybírá tyto poplatky: a) poplatek ze psů, b) poplatek za užívání veřejného prostranství, c) poplatek ze vstupného, d) poplatek z ubytovací kapacity, e) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj.

ad a) Poplatek ze psů platí vlastníci (s trvalým pobytem) za psy starší 6 měsíců. Základní sazba za prvního psa je 60 Kč za rok; za druhého a každého dalšího psa téhož vlastníka 120 Kč za rok. Sazba je snížena na 30 Kč za rok pro invalidního vlastníka, poživatele starobního a vdovského důchodu. Od poplatku jsou osvobozeni psi pro nevidomé, sloužící vědeckým účelům, psi záchranářští, policejní, umístění v útulcích. Vlastník psa je povinen uhradit poplatek ze psa do 15 dnů po jeho nabytí.

Poplatky je nutno zaplatit jednorázově nejpozději do 15. února každého roku, nečiní-li výše poplatku více než 300 Kč. Při vyšší sazbě lze zaplatit ve dvou splátkách (15. 2., 15. 4.) v každém roce. Každý pes musí nosit známku s vyznačením obce a evidenčního čísla psa. Známky na požádání vydá obecní úřad.

ad b) Poplatek za užívání veřejného prostranství pro skládku uhlí, stavebního materiálu apod. činí 5 Kč za m² a den. Za umístění reklam, zařízení lunaparků a jiných atrakcí činí poplatek 5 Kč za m² a den. V případě povolené stavby obecním úřadem činí poplatek za umístění materiálu na veřejném prostranství 50 Kč za 1 měsíc.

Při vydání stavebního povolení Stavebním úřadem činí poplatek za pronájem veřejného prostranství 200 Kč za 1 rok maximálně po dobu 3 let.

Poplatek za trvalé parkování nákladních automobilů, traktorů apod. činí 300 Kč za čtvrt roku. Poplatek za vyhrazené parkování osobních automobilů činí 100 Kč čtvrtletně. Za parkování valníků, sezónních zemědělských strojů apod. činí 150 Kč měsíčně.

ad c) Od poplatků ze vstupného jsou osvobozeni ti, kteří pořádají akci bez vstupného nebo jako charitativní, pro veřejně prospěšné účely apod. Osvobození jsou invalidní osoby, držitelé průkazu ZTP, cisterny zásobující obyvatelstvo pitnou vodou, zdejší TJ... Sazba poplatku ze vstupného činí 3 % z úhrnné částky vybraného vstupného.

ad d) Sazba poplatku činí 2 Kč za každé lůžko a den – lze stanovit roční paušální částku. Poplatník je povinen vést knihu ubytovaných s řádně uvedenými základními údaji. Poplatku z ubytovací kapacity nepodléhá přechodné ubytování studentů a žáků, sociální a charitativní akce...

ad e) Poplatník je povinen do 3 dnů ohlásit OÚ uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Poplatek za každý výherní přístroj činí 5 000 Kč na 3 měsíce. Od poplatku nelze osvobodit žádný hrací přístroj. Za nezaplacené poplatky lze vyměřit odvod vyšší až o 50 %.

Plné znění vyhlášky najdete na Obecním úřadě.

18. červen byl otevřen další úsek dálnice

Určitě víte, že už byl uveden do provozu úsek D8 z Nové Vsi do Doksan v délce 16,3 km, který je součástí dálniční trasy Praha – Drážďany. V provozu je tak 48 km komunikace, která urychlí spojení mezi Prahou, Roudnicí, Terezínem a Lovosicemi. Zrychlí se ale i cesta do Ústí, Děčína a Německa. Z hranic Prahy ve Zdibech se dnes pohodlně, při dodržení předepsané rychlosti, dostanete do Nové Vsi, kde je výjezd k nám do Ledčic, zhruba za 10 minut. Výstavba úseku Nová Ves – Doksany byla zahájena 26. 10. 1998 firmou Stavby silnic a železnic, a. s., OZ 03 Praha. Při stavbě bylo nutné vytěžit, přepravit a uložit do násypů 1,6 miliónu m³ zeminy, přeložit 3,9 km

plynovodů, 5,7 km vysokého vedení elektrického proudu, 3 km sdělovacích kabelů, 12 km silnic II. a III. třídy... Bylo vybudováno 10 dálničních, 6 silničních a 1 železniční most, 500 m protihlukových zdí, 14 km polních cest a přístupů na pozemky... Bylo položeno 370 tisíc m² asfaltové vozovky, vybudována dešťová kanalizace v délce 18 km. Pamatovalo se i na výsadbu zeleně, ale i na žáby a ještěrky, pro něž stavbaři zbudovali tůňky a „opalovadla“. Místy byla dálnice kvůli ochraně polní zvěře oboustranně oplocena. Na křižovatce „U Krobiána“ bude vystavěn kruhový objezd. Věřme, že D8 bude dobře sloužit a všichni motoristé na ní ujedou tisíce bezpečných kilometrů.

K plynofikaci

V pondělí 16. července tohoto roku bylo v Ledčicích započato s budováním plynovodního řadu A, který bude protažen celou obcí od Cikánky až na Lada. Tato část by měla být hotova, včetně přípojek k přílehlým nemovitostem, zhruba počátkem října. Proto by všichni na této trase, kteří chtějí mít svůj dům připojený k plynovodu, měli mít připravený „kiosek“, nebo niku pro hlavní uzávěr plynu. Jelikož není možné vzhledem ke specifčnosti prací vracet se při budování řadu

k nemovitostem nepřipraveným, budou na plyn připojeni pouze ty, jejichž majitelé zajistí vše potřebné. Nezapomeňte si proto co nejdříve vyzvednout na OÚ tiskopis pro ohlášení stavby, zažádat o kiosek, nebo si jej postavit svépomocí, objednat dvířka k nice a podobně. Standardní normalizovaný kiosek v základní bílé barvě stojí 3 900 Kč. Chcete-li barvu jinou, doplatíte 200 Kč. Dvířka k nice stojí 420 Kč a je třeba je objednat nejpozději do 31. 7. na OÚ.

Změna v poplatcích za kanalizaci

Jak víte, do 1. července jste mohli na Obecním úřadě skládat poplatky za kanalizaci v rámci spojení s Reiffeisenkou (10 tisíc Kč), odkud byly odváženy do banky, kde je bezplatně uložili na účet. Nepříjemnou změnou, která postihne každého dalšího plátce je, že byl bankou zaveden po-

platek ve výši 25 Kč za každou manipulaci s penězi. Ať už jde o pětistovku, tisíc, či deset tisíc Kč. Doporučujeme proto našim občanům, kteří dosud neuhradili plnou taxu, tj. 10 tisíc Kč, aby si spořili své splátky doma a přinesli až celý potřebný obnos a nezvyšovali zbytečně své náklady.

Nabídka Sakretu

10. 8. od 13 do 15 hodin se uskuteční v areálu firmy Sakret v Ledčicích prodej jejích výrobků s 20% slevou pouze pro občany Ledčic. Na každé číslo popisné však lze takto na-

koupit jenom dvě palety. Ceník nabízených výrobků (zdicí omítka, suché maltové směsi apod.) je k nahlédnutí na Obecním úřadě.

Umístění kontejnerů ve sběrném dvoře

Protože se ve velkoobjemových kontejnerech určených k likvidaci kompostovatelného odpadu a malého množství sutě objevují stále i umělé hmoty, železo, papír... a tím neustále vzrůstají náklady na jejich odvoz (525 Kč za 1 tunu), bude z důvodů kontrolovatelnosti obsahu kontejner trvale umístěn pouze ve sběrném dvoře.

Žádáme zároveň občany naší obce, aby neskládali odpad za vrata sběrného dvora. Svádí to

totiž kolemjedoucí k vyhazování kdečeho a během několika dní zde vzniká jakási „černá skládka“. Tato skutečnost zároveň komplikuje přístup do stodoly a zhoršuje manipu-

laci s nakupenými věcmi. Pokud výše uvedené hodiny občanu nevyhovují, může si individuálně na OÚ dohodnout výjimku a uložit odpad v jinou, než určenou dobu.

V poslední době se rozmohlo také ukládání domovního odpadu a sutě do obecních cest. Nedovoluje to ani Obecně závazná vyhláška, ani Zákon o ochraně životního prostředí. Cesty nejsou majetkem „nikoho“, ale majetkem veřejným. Patří tedy nám všem

a každý z nás chce přece mít cesty v pořádku. Takže, stavebníci, vyvážejte odpad tam, kam patří – na řízenou skládku Uha.

Provozní doba sběrného dvora zůstává nezměněna:

každé pondělí od 14 do 17 hodin

každou poslední sobotu
v měsíci od 9 do 11 hodin.

Poděkování

panu Petrášovi J., čp. 220 – za knihy do místní knihovny

panu ing. Srbovi V., čp. 111 – za brambory a cibuli do školní jídelny

panu Marešovi J., čp. 28 – za dřevo na táborák pro děti z mateřské školy

paní Doškové V., čp. 176 – za předměty do minimuzea

panu Lipšové Zd., čp. 203 – za dřevěné opálky do minimuzea

panu Jiránkovi J., čp. 175 – za opravu stolů, židlí a zhotovení stojánek na koláče

panu Postráneckému V., čp. 137 – za olištování obrazů ve škole

panu Vovsovi V., řediteli Mevy, čp. 20 – za sponzorské dary místní škole

panu Jarabicovi J., čp. 13 – za sběr PET lahví pro školní děti

panu Budkovi R., čp. 22 – za zapůjčení velkoprostorového stanu na Den dětí

pp. Vejmolákové, Říhové, Milerovi, Kořínkovi – za finanční dary pro ŠD

spolku ŘIP – za stálou pomoc při nejrůznějších akcích pořádaných v Ledčicích

Sokolu Ledčice a Kynologickému svazu – za dobrou reprezentaci obce

Stavbám silnic a železnic, jmenovitě pp. Nezbedovi, Kaprelovi, ing. Heřmánkovi – za poskytnutí betonové směsi a její dopravu do místní školy (generální oprava tělocvičny) a za opravu několika místních komunikací

ředitelství Silnic a dálnic, jmenovitě Dr. Lánymu, p. Smrčkové a jiným – za aktivní pomoc ledčickému OÚ

pískovně Ledčice – za soustavnou pomoc při poskytování surovin zdarma (písek, kamínek)

firmě Sakret – za částku 10 000 Kč na nákup dresů pro TJ Sokol Ledčice

všem věřícím římskokatolické církve, kteří přispěli finančními dary na vnitřní opravy kostela – letos to bylo 3240 Kč, celková suma činí již téměř 16 000 Kč

IRČA TEXTIL

Specializovaná prodejna

NADMĚRNÝCH VELIKOSTÍ

vám nabízí:

**DÁMSKÉ & PÁNSKÉ PRÁDLO,
TEXTIL, ODĚVY**

velikost až do 190 cm v pase

Prodej těhotenských Jeans kalhot

Prodejna:

Alšova 123
Kralupy n. Vlt. II
Lobeček

Otevírací doba:

pondělí	zavřeno
úterý až pátek	9–17 hodin
sobota	9–11 hodin

telefon: 0205/741 553, mobil: 0606/611 071

**Nabízíme ostatním podnikatelům možnost inzerce v Ledčických novinkách.
Blíže informace získáte na Obecním úřadě nebo na telefonu 0205/765 513.**

Ludvík Lát – Na lečické faře (10)

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – vytiskla knihtiskárna A. Vimra

Kamarádi a hry

Dokud byl bratr Bohoušek živ, měli jsme pořád dost kamarádů a kamarádek. Chodívali k nám často na návštěvu, a proto bylo na faře veselo. Nejčastěji k nám přicházel učitelův Ladíček, jemuž se také říkalo krátce Ladík. Potom Satranův Vašíček, syn hostinského, který měl hostinec naproti faře. Také jejich sestry se zúčastnily našich her skoro pravidelně, a mimo to občas i jiné děti ze vsi. Hráli jsme si, jak si hrály tenkrát děti vůbec, ale kromě toho měli jsme ještě hry zcela zvláštní, jakých asi tak hned nikde děti neměly a nemají. Souviselo to se čtením bible a sice takto. Bible se četla u nás pravidelně jak ráno, tak večer. Před snídaní a po večeři shromáždila se celá rodina i se služkami, Herankou a hosty, jestliže nějací byli na faře, a zpíval se nejdříve nějaký žalm nebo zbožná píseň ze zpěvníku, sestaveného a vydaného panem strýčkem Kašparem. Tento zpěvník jmenoval se „Písňě cestou života“ a měli jsme ho doma alespoň dvacet výtisků, ne-li více, s notami i bez not. Otec byl velkým ctitelem a milovníkem tohoto zpěvníku a nehrál na svém harmoniu nic jiného, než písňě a žalmy z něho.

Když jsme zazpívali, četla se kapitola z bible, potom tatínek vše vyložil, aby tomu všichni rozuměli. Ale tyto výklady mě nikdy nezajímaly. Daleko raději otevřel jsem vždy bibli na jiném místě a četl si z ní pro sebe, nechápaje, k čemu tatínek vykládal to, co se mi zdálo zcela srozumitelným.

Tak jsem se stal čtenářem bible, a to horlivým. Brávil jsem ji také jindy do ruky a čítal z ní, ovšem jen to, co mě zajímalo a čemu jsem rozuměl. A protože má obraznost tím byla hodně povzbuzena, obíral jsem se některými věcmi i při hrách. A tak pořádali jsme často biblické hry. Abraham obětoval na příklad syna Izáka u hromady dříví, jež představovala hranici. Anebo Josef byl uvržen do jámy. Také jáma lvová, v níž strašně řvali zuřiví lvi a do níž jsme vrhali Daniela, byla naší oblíbenou hrou. Jenomže hoši, kteří představovali lvy, někdy zapomněli, že mají nechat Daniela na pokoji a přestat řvát. Dělalí lvy zcela divoké a vrhali se na něho, tak že bylo potřebí, hru přerušit. Slepý Samson rovněž nás velmi těšil, ale ještě více dobývání Jericha, při kterém se ovšem tropil ohromný hluk, s odůvodněním, že tak to musí být podle Bible. Boje Izraelitů s Filištiny, kteří dostali vždy bití, patřily ovšem také k našemu hernímu repertoáru a ovšem i král David, bojující s Goliášem, udělaným z tatínkových šatů. Nebyl bych býval farářským synkem, kdybych byl nepořádal občas i sva-

teb, pohřbů a křtin. Dopouštěl jsem se ovšem těžkých pře-stupků, ba i zločinů, neboť jsem oddával děti, pochovával živé a křtil naše i cizí kotátka a štěňátka. Také hříbě, jež jsme měli, bylo slavnostně pokřtěno.

Ale o tom se dozvěděl tatínek a další křty přísně zakázal. Po smrti Bohouškově všecko to veselí, dovádění a hraní přestalo. Hrával jsem si, pravda, ještě i potom hlavně s Ladíčkem učitelovic a Vašíčkem Satranovic, ale to už nebyly hry tak veselé a zábavné, jako dříve. Jednou jsme chtěli v naší zahrádce dolovat uhlí, ale já motykou, s níž jsem neopatrně zacházel, div Ladíčkovi nevyrazil oko. Od té doby přestal jsem si hrát s hochy lečickými vůbec a věnoval se pouze čtení. Doba dětských her minula nadobro.

Jak lečické děti obětovaly slovanským bohům

Starý pan učitel vypravoval dětem zajímavé věci. Jak naši předkové, pohanští Slované, přinášeli svým modlám oběti. Jak spalovali mrtvé lidi a jejich popel ukládali do popelnic. A jednu popelnicí, rozbitou jako nějaký střep, jim také při tom hned ukázal. Měla ještě na stěnách trochu popela a děti se dívaly s velikou úctou na ten popel nějakého svého pohanského předka. Pan učitel tedy povídal, dopovídal všecko o těch popelnicích, pohřbech a obětech, a pak už vypravoval o něčem jiném. Jenže to mě nezajímalo. Seděl jsem skrčen nad svojí břídlíkovou tabulkou, poslouchal jen tak jedním uchem, aby se neřeklo, a kreslil. Každý uhádne, co to asi bylo. V prostředku byl namalován veliký kamenný oltář, na něm v ohni ležel beran a okolo stála hromada lidí, někteří s popelnicemi v ruce. Vzadu bylo vidět Říp a lečické háje. A jak jsem tak maloval, vzpomněl jsem si najednou, že jsme měli perličku a ta zrovna v noci pošla. A že bychom tu perličku mohli obětovat „bohům“ někde za vsí. Jaká by to byla krásná hra! Ve škole nemyslel jsem už na nic jiného, než na to. Jak jsem přišel ze školy domů, už jsem dělal přípravy k oběti. Bohouška jsem poslal pro Satranovic Vašíčka a Aninku, sám doskočil jsem pro učitelovic Růženku a Ladíka. „A teď vem ty, Ladíčku, železnák. To bude oltář. Vašík ti ho pomůže nést, Aninka ať vezme dříví do klína, Bohouš s Růženkou vezmou slámu a perličku, a já ponesu popelnicí,“ komandoval jsem své kamarády. Ta popelnice, to byl starý rozbitý květináček, špinavý tak, že se vskutku podobal střepům pohanů. Průvod se ubíral zahrádkou, zadem, přes rozbitou nízku zídku farní, aby nás nikdo neviděl.

pokračování příště